

Kopie

Afgeleverd aan: Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer

2015 / 1572

Datum van uitspraak

4 juni 2015

Rolnummer

2014/AB/374

Uitgifte

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00000193666-0001-0008-01-01-1

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - ziekteverzekering
tegensprekelijk arrest
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

M, appellante,
vertegenwoordigd door mr. CAEBERGS loco mr. VERBRAECKEN Monique, advocaat te 2500
LIER, Donk 54,

tegen

LANDSBOND DER CHRISTELIJKE MUTUALITEITEN, met zetel te 1031 BRUSSEL,
Haachtsesteenweg, 579 bus 40, geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. SCRAEYEN loco
mr. VAN OBBERGHEN Olivier, advocaat te 1800 VILVOORDE, Medialaan 28 B.

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 7 maart 2014 door de arbeidsrechtbank Brussel, 28e kamer (A.R. 12/7160/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 11 april 2014,
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 7 mei 2015, waarna de debatten werden gesloten, het openbaar

ministerie een mondeling advies heeft gegeven, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

*

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

Mevrouw M was arbeidsongeschikt sinds 2 juni 2009 en ontving arbeidsongeschiktheidsuitkeringen tot en met 23 februari 2010. Op die dag stelde de werkgever een einde aan de arbeidsovereenkomst, met betaling van een opzeggingsvergoeding, overeenstemmend met het loon van 15 maanden. Verder werd op dat ogenblik het vakantiegeld uitdiensttreding betaald.

Op 15 maart 2010 besliste de adviserend geneesheer een einde te stellen aan de erkenning van de arbeidsongeschiktheid. Mevrouw M heeft deze beslissing betwist voor de arbeidsrechtbank en bij vonnis van 18 november 2011 werd de beslissing van de adviserend geneesheer vernietigd. Op basis van deze beslissing heeft de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten opnieuw arbeidsongeschiktheidsuitkeringen uitgekeerd vanaf 23 mei 2011 (de periode daarvoor werd gedekt door de verbrekingsvergoeding betaald door de werkgever).

2.

Bij aangetekend schrijven, dat de datum draagt van 29 maart 2012, en dat ontvangen werd op 2 april 2012, deelde de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten aan mevrouw M mee dat zij ten onrechte ziekteuitkeringen ontvangen had in de periode van 26 januari 2010 tot 22 februari 2010. De terugvordering steunde hierop dat het ontvangen vakantiegeld, dat niet kon gecumuleerd worden met het recht op uitkeringen, moest aangerekend worden op de laatste periode waarvoor uitkeringen werden betaald.

Bij verzoekschrift van 25 mei 2012 heeft mevrouw M deze beslissing betwist voor de arbeidsrechtbank te Brussel. Zij voerde aan dat de terugvordering verjaard was omdat meer dan twee jaar verstreken was tussen het ogenblik van de uitbetaling van de teruggevorderde uitkeringen en de eerste verzending van een aangetekend schrijven.

In het kader van de procedure voor de arbeidsrechtbank heeft de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten een incidentele vordering ingesteld en de veroordeling gevraagd van mevrouw M tot betaling van de som van € 1.341,84, overeenstemmend met de uitkeringen betaald in de periode van 26 januari 2010 tot 22 februari 2010.

3.

Bij vonnis van 7 maart 2014, ter kennis gebracht op 17 maart 2014, heeft de arbeidsrechtbank de vordering van mevrouw M als ongegrond afgewezen. De

tegenvordering van de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten werd gegrond verklaard en mevrouw M werd veroordeeld tot terugbetaling van de som van € 1.341,84.

4.

Bij verzoekschrift van 11 april 2014 heeft mevrouw M hoger beroep aangetekend tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank.

DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is regelmatig naar de vorm. Het is ingesteld binnen de maand na de kennisgeving van het bestreden vonnis en is dus eveneens tijdig. Het beroep is ontvankelijk.

BEOORDELING.

1.

De arbeidsrechtbank volgde de stelling van de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten dat de verjaringstermijn slechts kon beginnen lopen na het vonnis van de arbeidsrechtbank van 18 november 2011, waarbij mevrouw M verder het recht op uitkeringen werd toegekend. Slechts op dat ogenblik zou duidelijk geworden zijn dat het uitbetaalde vakantiegeld niet meer kon toegerekend worden op een andere periode. De arbeidsrechtbank verwijst daarbij bij analogie naar een arrest van het Hof van Cassatie van 26 juni 1995.

2.

Mevrouw M is het met deze stelling oneens. Volgens haar stond vanaf 23 februari 2010, ogenblik waarop een verbrekingsvergoeding overeenstemmende met het loon van 15 maanden werd uitbetaald evenals het vakantiegeld bij uitdiensttreding, vast dat de enig mogelijke aanrekening van het uitbetaalde vakantiegeld op de uitbetaalde uitkeringen kon gebeuren op de 24 uitkeringsdagen, die zich situeerden tussen 26 januari 2010 en 22 februari 2010. Ingevolge de toegekende verbrekingsvergoeding kon de aanrekening onmogelijk voor een andere periode gebeuren.

Volgens mevrouw M wordt door de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten ten onrechte ingeroepen dat het recht op vakantiegeld slechts kon bepaald worden na het vonnis van 18 november 2011 waarbij de beslissing van de adviserend geneesheer vernietigd werd. De beslissing van 18 november heeft volgens haar geen enkele invloed op de bepaling van de periode van aanrekening van het vakantiegeld. Indien zij de beslissing van adviserend geneesheer niet zou betwist hebben, dan ook zou de aanrekening van het vakantiegeld op dezelfde manier moeten gebeuren.

3.

Er wordt niet betwist dat mevrouw M. ten onrechte arbeidsongeschiktheidsuitkeringen ontvangen heeft ingevolge een niet toegelaten cumul met het vakantiegeld uitdiensttreding, betaald door de werkgever. Mevrouw M. beroept zich enkel op de verjaring. Er wordt verder niet betwist dat de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen, verschuldigd tussen 26 januari 2010 en 22 februari 2010, effectief op dat ogenblik betaald werden. Evenmin wordt betwist dat de werkgever op 23 februari 2010 overgegaan is tot de beëindiging van de arbeidsovereenkomst en dat op dat ogenblik de verbrekingsvergoeding betaald heeft, samen met het vakantiegeld uitdiensttreding.

4.

Overeenkomstig artikel 174, 1^e lid van de gecoördineerde wetten van 14 juli 1994 op verplichte verzekering geneeskundige verzorging en uitkeringen verjaart de vordering terugvordering van de waarde van de ten laste van de uitkeringsverzekering ten onrechte verleende prestaties, twee jaar na het einde van de maand waarin de prestaties zijn betaald.

Er wordt niet aangevoerd dat voor 2 april 2012 de verjaring gestuit werd door een aangetekend schrijven.

5.

Overeenkomstig artikel 228, § 2, al. 3 van het Koninklijk Besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de gecoördineerde wetten van 14 juli 1994 kan de verzekerde die arbeidsongeschikt is, maar nog recht heeft op vakantiedagen, in principe zelf bepalen voor welk tijdvak de vakantiedagen zullen aangerekend worden op zijn uitkeringen, uiterlijk voor het einde van het vakantiejaar. Bij afwezigheid van een schriftelijke aanvraag, worden die dagen aangerekend in de maand december van het vakantiejaar of in de laatste werkelijk vergoedingsperiode in het vakantiejaar, indien de afrekening niet kan gebeuren tijdens de maand december van dat jaar.

Uit deze bepalingen blijkt dat de aanrekening van de vakantiedagen, zoals de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten ook gedaan heeft, diende te gebeuren in de periode van 26 januari 2010 tot 22 februari 2010. De aanrekening kon immers niet in de maand december gebeuren vermits er in die maand geen recht was op uitkeringen was ingevolge de verbrekingsvergoeding die mevrouw M. ontvangen had.

6.

In zijn arrest van 26 juni 1995 (Soc. Kron. 1996,10) oordeelde het Hof van Cassatie dat, wanneer een prestatie wettelijk verschuldigd was op het ogenblik dat zij werd uitbetaald (omdat op dat ogenblik nog niet vaststond of de verzekerde eventueel recht had op een schadeloosstelling in gemeen recht of krachtens een andere wetgeving), en slechts later onverschuldigd werd omdat die schadeloosstelling in gemeen recht of krachtens een andere wetgeving met vertraging gebeurde, de oorspronkelijk uitbetaalde prestaties slechts onverschuldigd wordt op het ogenblik dat de betaling in gemeen recht (of krachtens een

andere wetgeving) gebeurt. Zo lang als er geen schadeloosstelling in gemeen recht gebeurde, werden deze prestaties immers terecht betaald. In dat geval kan de verjaring slechts beginnen lopen op het ogenblik van deze betaling in gemeen recht die de oorspronkelijk betaalde uitkeringen onverschuldigd maakt.

Deze situatie is echter in de voorliggende betwisting niet voorhanden. Vanaf 23 februari 2010 stond vast dat de aanrekening van de vakantiedagen moest gebeuren, voor de laatste periode waarin uitkeringen betaald werden. Het vakantiegeld, verschuldigd door de werkgever was effectief betaald en het stond vast dat er geen andere aanrekening meer kon gebeuren in een ander periode in het jaar 2010. Vanaf die datum werden de prestaties onverschuldigd, zodanig dat de verjaringstermijn begon te lopen.

De omstandigheid dat achteraf een procedure gevoerd werd waarbij de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten veroordeeld werd om vanaf 23 mei 2011 arbeidsongeschiktheidsuitkeringen uit te betalen aan mevrouw M heeft in rechte geen enkele invloed op de datum waarop de prestaties onverschuldigd betaald werden. Mevrouw M illustreert dit correct door te verwijzen naar de situatie waarin zij de beslissing van de adviserend geneesheer niet zou betwist hebben. In dat geval zou zonder discussie de aanrekening ook moeten gebeurd zijn op de periode van 26 januari 2010 tot 22 februari 2010.

7.

Het vonnis van de eerste rechter dient aldus hervormd te worden. De oorspronkelijke vordering in vernietiging van de beslissing tot terugvordering van 29 maart 2012 is gegrond, wat inhoudt dat de incidentele vordering ongegrond is.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het eensluidend mondeling advies van mevrouw Nathalie Van den Brande, substituut-generaal, waarop geen repliek.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond. Hervormt het bestreden vonnis en opnieuw wijzend,

Verklaart de oorspronkelijke vordering van mevrouw M ontvankelijk en gegrond,

Vernietigt de bestreden beslissing tot terugvordering van 29 maart 2012 en zegt voor recht dat de terugvordering verjaard is.

Verklaart de tegenvordering ongegrond.

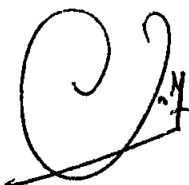
Veroordeelt, in overeenstemming met art. 1017, al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten tot de kosten van het hoger beroep, tot op heden begroot in hoofde van mevrouw M. op 160,36 € rechtsplegingsvergoeding.

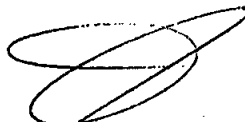
Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

Fernand KENIS,
Jean BOULOGNE,
Jean-Pierre VAN CONINGSLOO,
arbeider,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

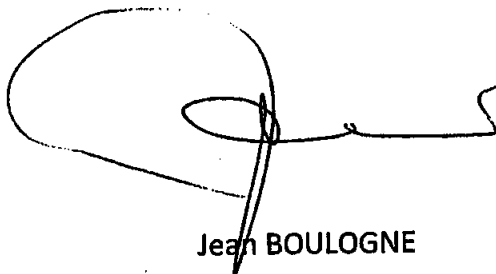
raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-
griffier.

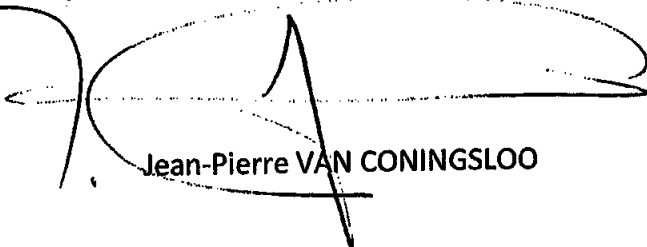
Fernand KENIS;

Sven VAN DER HOEVEN;

Jean BOULOGNE

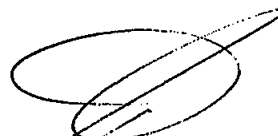
Jean-Pierre VAN CONINGSLOO

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 4 juni 2015 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Fernand KENIS

Sven VAN DER HOEVEN

